

IX Ka 163/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 marca 2019r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO L.Gutkowski

Protokolant: st.sekr.sąd. M.Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2019r. sprawy:

W. R., obwinionego z art.92§1 kw,

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 12 grudnia 2018r.

sygn. akt (...)

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt II w ten sposób, iż obniża kwotę wydatków do 1753,45 (tysiąc siedemset pięćdziesiąt trzy 45/100) zł;

II. w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w T. kwotę 30,- (trzydzieści) zł tytułem opłaty za drugą instancję i kwotę 50,- (pięćdziesiąt) zł z tytułu wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IX Ka 163/19

UZASADNIENIE

W. R. został obwiniony o to, że w dniu 18 września 2017 r., około godz. 16:15, w T., na skrzyżowaniu ul. (...) z (...), kierując rowerem marki W., wjechał na przejazd dla rowerów, mimo że sygnalizator świetlny tego zabraniał – światło koloru czerwonego, **tj. o wykroczenie z art. 92§1 kw.**

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2018 roku, Sąd Rejonowy w T., sygn. akt (...):

I. uznał obwinionego W. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierzył mu karę 300 złotych grzywny;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami w kwocie 3.247,65 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł **obrońca obwinionego**, który wyrok Sądu Rejonowego w T. zaskarżył w całości i zarzucił mu:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, mających bezpośredni wpływ na treść orzeczenia, w szczególności naruszenie art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw polegającą na:

- nieprawidłowej ocenie zeznań świadka A. S. oraz wyjaśnień obwinionego W. R., z których to wbrew twierdzeniom Sądu I instancji nie wynika, że obwiniony nieprawidłowo wjechał na przejazd dla rowerów tj. podczas nadawania przez sygnalizator dla rowerów światła czerwonego,

- nieprawidłowej ocenie oświadczenia obwinionego z dnia 18 września 2017 r. (karta nr 12 akt), ponieważ treść powyższego oświadczenia nie dotyczyła zachowania obwinionego, lecz jego córki, które to nie było przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu,

- nieprawidłowej ocenie opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego S. D., w tym opinii ustnej uzupełniającej, który to wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, nie analizował kwestii organizacji sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu (...) z ul. (...),

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania obwinionego winnym czynu z art. 92 § 1 kw, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że obwiniony W. R. wjechał nagle na przejazd dla rowerów, mimo nadawania przez sygnalizator S-2 światła czerwonego, podczas gdy żaden dowód zebrany w toku postępowania nie wskazuje na ten fakt.

W konkluzji obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu oraz obciążenia Skarbu Państwa opłatami i wydatkami poniesionymi w sprawie.

Nadto, obrońca w apelacji zawarł zażalenie na wydane w toku postępowania postanowienie Sądu Rejonowego w T. (...) z dnia 27 września 2018 r., przyznające biegłemu S. D. wynagrodzenie za wydanie pisemnej opinii, a naruszające prawa obwinionego i zaskarżył je w całości, zarzucając mu naruszenie art. 618f kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw, poprzez nieprawidłową weryfikację przez Sąd liczby godzin niezbędnych do wydania opinii wskazanych przez biegłego w karcie pracy. W związku z powyższym skarżący, wnosił o zmianę zaskarżonego postanowienia, poprzez przyznanie biegłemu wynagrodzenia za sporządzenie pisemnej opinii w kwocie 1.494,15 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się zasadna jedynie w części, w której dotyczyła rozstrzygnięcia Sądu I instancji co do wysokości wynagrodzenia przyznanego biegłemu za wydanie pisemnej opinii. W pozostałym zakresie apelacja ta okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy w sposób wszechstronny i wnikliwy, dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozostawała ona wobec powyższego pod ochroną dyspozycji art. 7 kpk, spotykając się w związku z tym z całkowitą akceptacją Sądu Okręgowego.

Sąd Okręgowy podziela ocenę zeznań świadka A. S., dokonaną przez Sąd meriti. Depozycje te były jasne, spójne, logiczne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Świadek z naturalną spontanicznością opisywała poszczególne okoliczności zdarzenia, a na zadawane jej pytania odpowiadała rzeczowo. Treść zeznań A. S., przy uwzględnieniu zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, potwierdza to, że obwiniony wjechał na przejazd dla rowerów podczas nadawania przez sygnalizator światła czerwonego, albowiem z jej wiarygodnych zeznań wynika, że wjeżdżając na skrzyżowanie z drogi położonej prostopadle względem trasy obwinionego miała światło zielone. Wbrew temu, co twierdzi skarżący obserwacja ta nie zostaje pozbawiona logiki ze względu na to, że świadek w czasie pokonywania skrzyżowania nie poczyniła spostrzeżeń co do koloru światła nadawanego przez sygnalizator dla rowerzystów. W ocenie Sądu Okręgowego, w realiach przedmiotowej sprawy, brak takiego spostrzeżenia u kierowcy przemieszczającego się torem, dla którego widniało światło zielone nie jest niczym anormalnym. Zresztą trudno wymagać od A. S., aby poruszając się samochodem z określoną prędkością weryfikowała rodzaj światła sygnalizatorów pozostałych uczestników ruchu. Z całą stanowczością wiarygodności

zeznań omawianego świadka nie podważa powoływana przez skarżącego okoliczność, iż A. S. miała interes w tym, aby zeznawać na niekorzyść obwinionego. Otóż, tak w postępowaniu sądowym, jak również apelacyjnym nie zostały przedłożone żadne dowody, które dyskredytowałyby wiarygodność zeznań tegoż świadka.

Wnioski poczynione przez Sąd I instancji na podstawie oświadczenia obwinionego, złożonego tuż po zdarzeniu, Sąd Okręgowy w całości aprobuje. Nie ma racji skarżący, który twierdzi, że na podstawie rzeczonoego oświadczenia nie można wnioskować o winie W. R.. Z wyjaśnień obwinionego wynika, że jego piętnastoletnia córka K. R. w trakcie wspólnej jazdy na rowerach podążyła tuż za nim. Stąd, wnioskować można, że to on jako pierwszy wjechał na przejazd dla rowerów podczas nadawania przez sygnalizator światła czerwonego. Warto dodać, że oświadczenie to korespondowało z wiarygodnymi zeznaniami A. S.. Bez znaczenia, dla oceny wartości dowodowej rzeczonoego oświadczenia jest okoliczność, że zostało ono spisane przez A. S., a jedynie podpisane przez W. R.. Osoba dorosła, nawet w lekkim zdenerwowaniu, winna z należytą starannością sprawdzić, czy to, co stwierdza swoim podpisem jest prawdą. Z okoliczności sprawy wynika, że samopoczucie obwinionego było dobre. Treść oświadczenia była bardzo krótka. Wobec tego, nie sposób uznać, że W. R. był na tyle rozkojarzony całym zajściem, że nie był świadomy znaczenia oświadczenia, pod którym złożył swój podpis. W ramach niniejszych rozważań należy także odnieść się do wskazywanego przez skarżącego oświadczenia z dnia 12 lutego 2017 r., które obwiniony wysłał A. S. a następnie na rozprawie z dnia 15 lutego 2018 r. jego kserokopię złożył do akt niniejszej sprawy (k. 40 akt). Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd meriti zasadnie nie przyjął rzeczonoego oświadczenia za podstawę ustaleń stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Należy podkreślić, że oświadczenie to zostało wysłane A. S. prawie 3 miesiące po zdarzeniu (już po złożeniu przez nią zawiadomienia o kolizji), co sugeruje, że obwiniony nie tyle uzmysłowił sobie błędne przyznanie się do spowodowania kolizji, co chciał uchylić się od możliwych jego konsekwencji. Na marginesie warto zaznaczyć, że oświadczenie z dnia 12 lutego 2017 r. nie miało mocy również ze względu na jego treść. Otóż, odnosiło się ono do oświadczenia z dnia 18 września 2017 r., które wbrew temu co twierdzi skarżący było oświadczeniem wiedzy a nie woli. Stąd, nie mogło zostać odwołane poprzez złożenie oświadczenia o treści, jaka widnieje na karcie 40 akt.

Nietrafna jest również ta argumentacja skarżącego, która odnosi się do oceny opinii biegłego sądowego S. D.. Sąd Odwoławczy w pełni podziela ocenę Sądu meriti co do przedmiotowej opinii, iż jest ona szczegółowa, skrupulatna, wykonana przez doświadczonego biegłego. Warto dodać, że biegły w sposób rzetelny, logiczny i konsekwentny wyjaśnił wnioski w niej zawarte. Opinia ta była obiektywna, a jej zakres - adekwatny do potrzeb niniejszej sprawy. Nie jest tak, jak twierdzi skarżący, że została sporządzona li tylko na podstawie dowodów osobowych, albowiem zawiera ona również dokumentację zdjęciową oraz obrazy z symulacji przeprowadzonej w specjalistycznym programie komputerowym. Powyższych wniosków w żaden sposób nie podważa treść opinii prywatnej przedłożonej przez skarżącego w piśmie stanowiącym uzupełnienie apelacji.

W ocenie Sadu odwoławczego Sąd Rejonowy prawidłowo uznał wyjaśnienia W. R. za niewiarygodne. Treść omawianych depozycji stanowiła li tylko linię obrony obwinionego i pozostawała w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami A. S., oświadczeniem z dnia 18 września 2017 r. oraz rzetelną i logiczną opinią biegłego sądowego S. D..

Nie ma racji apelujący, który twierdzi, że z materiału dowodowego sprawy nie wynika, że doszło do kolizji pomiędzy córką obwinionego, a samochodem A. S., ponieważ nie wskazują na to uszkodzenia pojazdu oraz brak obrażeń u K. R.. W ocenie Sądu Odwoławczego na taką okoliczność wskazują wiarygodne zeznania A. S., oświadczenie złożone przez obwinionego w dniu 18 września 2017 r. oraz korelująca z nimi dokumentacja zdjęciowa. Dowody te są wzajemnie spójne, a poczynione przez Sąd Rejonowy wnioski są zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Na uwzględnienie zasługiwał ten zarzut skarżącego, który odnosił się do kwestii wysokości wynagrodzenia, jakie zostało przyznane biegłemu postanowieniem z dnia 27 września 2018 r. za sporządzenie pisemnej opinii w przedmiotowej sprawie. obrońca obwinionego ma rację, że orzeczona na rzecz biegłego kwota 2 988,29 zł jest zbyt wysoka. Zdarzenie drogowe, którego ta opinia dotyczy swoim zasięgiem objęło li tylko 2 pojazdy, a mechanizm jego powstania był stosunkowo prosty, stąd należy zgodzić się ze skarżącym, że jego rekonstrukcja nie była szczególnie złożona. Sąd odwoławczy uznał, że wskazany przez biegłego czas poświęcony na przeprowadzenie symulacji komputerowej oraz animacje zdarzenia został zawyżony porównując go z podobnymi opiniami sporządzanymi dla

sądów w tego typu sprawach. W konsekwencji należało uznać dzieląc wywody zawarte w środku odwoławczym, że kwota adekwatna do nakładu pracy oraz środków przez biegłego na wykonanie opinii w przedmiotowej sprawie wyniosła 1.494,15 zł.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budzi również - jako zgodna z dyrektywami wymienionymi w art. 33 kw oraz uwzględniająca dyspozycje art. 24 § 1 i 2 kw - wymierzona obwinionemu kara grzywny. Kara 300 złotych grzywny nie jest nadmierna, a jej wysokość uwzględnia możliwości płatnicze obwinionego.

W sprawie nie wystąpiły uchybienia, które skutkować by musiały uchyleniem zaskarżonego orzeczenia a o których mowa w art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w pkt II w ten sposób, iż obniżył kwotę wydatków do 1753,45 zł, a w pozostałej części wyrok ten utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 3 w zw. z art. 21 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.) i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001r.), sąd odwoławczy obciążył obwinionego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, zasądzając od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.